

Тя лежеше спокойна, тиха, дългитѣ клепачи хубаво затворени, тя приличаше на заспала. Лицето ѝ, добило мраморна бѣлина, едвамъ се различаваше отъ пуховата възглавница, дѣто бѣ потънжала главата ѝ; малката ѝ снага се губѣше подъ купове вѣнци и китки пролѣтни, прощаленъ приносъ отъ булки и невѣсти... При двѣтѣ ѝ рамена стоеше по китка рѣдки бѣли триндафили; подобни бѣхж втъкнжти и въ косата ѝ. Тия послѣднитѣ бѣхж садени отъ нейната собствена ржка; рждѣтѣ ѝ, бѣли и изящни, като на една скулптирана отъ мраморъ грация, лежахж кръстосани на вѣнчалната ѝ копринена рокля, а на пропаднжлитѣ ѝ гърди бѣше положена иконка усѣбние прѣсветия Богородици. Една упоителна атмосфера отъ благоухания на цвѣтя смѣсени съ тия на смиренския тамянъ, напълни мѣстото и замайваше чувствата.

Току що сложихж носилото, майката се хвърли на дщерка си, съ сърдцераздирателенъ писъкъ, прѣгърнж ж съ двѣ рждѣ, зарови лицето си въ цвѣтята и въ прѣменитѣ, като подудѣла. На захванж да нарича ония глухи, недоизрѣчени, безумно-страстни слова на майчината любовъ и отчаяние, които винаги пронизватъ съ ледени игли сърдцето и правжгъ да настрѣхвватъ космитѣ. Всѣка дума е единъ откъргенъ късъ отъ сърдцето, всѣки викъ е едно море отъ горѣсть и неизразима болка. Плачѣтъ и поиманията нарасвахж около; домашни и чужди, съ плувнжли въ сълзи лица, турѣхж кърпи на уста да не ревнжтъ съ гласъ. Но кака Гинка, плѣнителна въ траурнитѣ си дрѣхи, ридаеше неодържимо; баща ѝ, поддържанъ отъ двама души, люшкаше побѣлѣла глава, разбитъ. Стефчовъ, гологлавѣ съ кърпа на очи, стоеше правъ до носилото. Но сълзи нѣмаше; лицето му само отъ безцвѣтно чървендалесто, каквото бѣше, сега бѣ побѣднѣло. Той се озираше захласнахто пѣкакъ, като човѣкъ, който не гледа нищо... Не далечъ стѣрчеше надъ тълпата русата глава на Соколова. Очитѣ му бѣхж вторачени въ смрътния образъ на Лалка;